

„Schtuž je zyli somnu wazicž ze, temu zu ja
 „dobry sa to byd, so won je liepe miecž dyrbi
 „jako predy. Jeho dyr može drudy nieschto
 „wot pschesziewanja napanye, to hinaf bydž
 „nemože; Schtuž zyli moj je, ton nebudže wot
 „kojždeho lubowany; tu kwilu pak dyrbi tolla
 „wobstacž a nidy tak wele subicž, jako won
 „pola me sažo frydne snuzach a swohnkach.
 „Alle skyschje, praji won kswojim služomnikam,
 „to nedyrbicje wy niek tak wukladowacž a fej
 „mysliž, dokelž my da tak romadži smy žiw
 „byli, da so moje swietne kralestwo spoczinacž
 „a ton stol a thron skoro stajeny budže. O nie,
 „ja du hori do Jerusalema, tam zu ja cžerpicž,
 „krej roslecž, me sa was franciež dacž, slubojie
 „kwam do nujy a do smercžie hicž a to nemože
 „hinaf bydž, dy bych ja to necžinił, da by gor
 „schitke moje stw orenie sahinyto. „ Tak daloko
 te szemie.

Ta Epistola ryczi wot tej luboszie. Schtuž
 ju slochka wosme, ton fej mysli, ta rycž je wot
 tej luboszie, kiž we tym dobre cžinenju na tym
 blischim wobsteji. To pak bydž nemože; psche-
 tož Dawot staja to: schitke swoje samoženie na
 tych kudnych wazicž a swoje cžielo palicž dacž,
 do teho podakka, džež jedyn tu lubosž tolla
 nima a praji, tam to schitko nicžo neptaeži.

Ta lubosž tehodla, wot kotrej we tej epistoli
 ta rycž je, je habyn ta lubosž, wot kotrej so ton
 sbožnik se swojimi služomnikami we dženjischim
 szenju